

[Glistrup]

først og fremmest blevet udtryk for den ældre generations opfattelse af, at alt sammen er så vidunderligt og fortrinligt, og at der stort set ikke skal ændres noget som helst ved det. Og så putter man behandlingen her i folketinget ind på et tidspunkt, hvor man ved, at vi er i en periode, hvor alle har rigeligt at gøre i deres forskellige udvalg, så mange af medlemmerne måske slet ikke opdager, hvad det i grunden er, der foregår i denne enkeltsag, i stedet for, som det havde været naturligt, at tilrettelægge arbejdet sådan, at disse ændringer i forretningsordenen var kommet til forhandling på et tidspunkt af året, hvor man har god tid. Var forslagene kommet til behandling i oktober eller november måned, kunne man virkelig have brugt den fornødne tid, så vi kunne have fået en fornuftig arbejdsgang herinde.

Når man ser på, hvad disse visionsløse mennesker fra de ældre generationer herinde foreslår i de flertalsforslag, som vi nu skal stemme om, ja, så er det jo stort set ikke andet end kommarerter og forholdsvis uinteressante ting.

Der er dog i flertalsindstillingen et enkelt område, hvor man yderligere vil kastre og vanskeliggøre og undergrave folketingets handlinger, og det er det forslag, der centeres sig om dagsordener, dagsordenens udformning og spørgsmålet om, hvorvidt man kan stemme om dagsordener. Man er nået frem til at sige, at det er noget, vi skal gøre i meget mindre omfang. Man erkender slet ikke, at det, vi har et folketing til, det er til at træffe beslutninger. Debatter, der ikke munder ud i beslutninger, er noget underligt vattet noget over for befolkningen. Lad os f. eks. tage det, der på tirsdag skal foregå debat om herinde. Det er et spørgsmål, som har været vidt og bredt debatteret i mange år, nemlig de store offentlige investeringer. De skal drøftes, og man har set hen til, at nu her i slutningen af maj måned skulle man altså få truffet afgørelse om, hvordan det skulle gå med de offentlige investeringer. Men der bliver ikke truffet nogen afgørelse på tirsdag. Det hindrer allerede den nuværende forretningsorden, som siger, at man ikke kan træffe afgørelser, fordi man sætter titlen redegørelse over forhandlingen. Det er utilfredsstillende, at folketinget ikke kan komme til at udtale sig.

Men med de forslag, der er flertal for, havde det såmænd ikke været bedre, selv om man havde sagt, det skulle være en forespørgsel. Efter det, der er stillet som ændringsforslag – det står i bemærkningerne fra flertallet under ændringsforslag nr. 95 – kan man kun opnå, at et enkelt dagsordensforslag kan vedtages, man kan ikke stille ændringsforslag. Det vil være fuldstændig utilfredsstillende, for nu at tage debatten, der skal foregå på tirsdag, som eksempel, at man ikke kan træffe én afgørelse vedrørende naturgas, én vedrørende Storebæltsbro og én vedrørende forsvarets investeringer. Man burde kunne få det udformet på normal måde med ændringsforslag. Det er altså noget, som et flertal af gammelpartier nu vil tromle igennem. Det er med den største bekymring, man ser, at de også i denne sag har, jeg er lige ved at sige fået narret to mindre, nye partier, der dog skulle se friskere på det, centrum-dekokraterne og kristeligt folkeparti, til at være medforslagsstillere til denne kastrering af dagsordenssystemet.

Det er en ulykkelig ting, hvis de partier virkelig sikrer flertal for, at folketinget i mindre omfang end nu kan komme til at tilkendegive sine synspunkter, rent bortset fra at det ligger på kanten til det grundlovstridige.

Det er et kernepunkt i vor grundlov, at folketinget ved at udtale sig om en enkelt eller flere ministre kan opnå at udtrykke tillid eller mistillid, og det bliver besværliggjort i et omfang, som er meget dårlig foreneligt med Danmarks Riges Grundlov. Derfor må jeg meget stærkt opfordre til, at man i hvert tilfælde stemmer disse ændringsforslag vedrørende dagsordener ned.

Der er adskillige andre punkter, hvor der kunne tiltrænges ændringer, både hvad angår udvalgenes arbejdsmåde og -område. Det er sådan, at man ganske urimeligt knytter folketingsudvalgene til de enkelte ministres ressort i stedet for at tage hensyn til, hvordan det typisk fordeler sig med indsigt og med interessefelter for folketingsmedlemmerne. Udvalgsbehandlingerne er alt for stive, alt for lukkede over for den offentlighed, der er vor arbejdsgiver.

Der er utilfredsstillende forhold vedrørende stedfortræderes muligheder for at komme ind og opleve folketingsarbejdet, hvad der er berigende både for dem, for arbejdet rundt omkring i landet og for folketinget.